

som idetmindste een af Parterne har villet forfægte, og det er et Princip. Ærede Medlemmer ville tillade mig at udtale, hvad det er for et Princip, jeg troer, der har været Tale om, og jeg vil da kun fige, hvilket Princip jeg har fagt at holde mig til. Det er det Princip, fom jeg troer, at de Flefte, der have stemt med mig, have holdt fig til, medens Modparten ikke har villet anerkende det, men — ganffe i fin Orden — har stemt derimod. Hvad er det for et Princip? Jeg har troet, at der burde tillægges Udtalelfer af Thinget, fom i tidligere Aar have fundet Sted, faamegen Bægt, at de, selv om de ikke bagefter ere blevne publicerede qva Love, selv om der er betydelfge Hager derved — faaledes fom den ærede Drøfører fuldkommen rigtig har fremhævet, at der er ved den Udtalelse, jeg har paaberaabt mig i Udvalgets Betænkning til Folkethinget — dog alligevel ere Udtalelfer af Thinget, og at man derfor ikke uden paatrængende Nødvendighed ffal fravige dem i senere Sæffioner. Derfor har jeg holdt mig til Regjeringens Forflag, faalænge det paa nogen Maade var muligt, det vil fige, indtil et Fællesudvalg kom iftand. Dette kom jo kun iftand, fordi der fra alle Sider var en Anerkjendelse af, at man burde fage at mødes, og jeg troer, at ærede Medlemmer ville give mig Ret i, at Fællesudvalget ærligt og redeligt har beffræbt fig for at mødes; selv om der synes at være nogen Modffrid tilffede mellem Parterne, vil det dog ved nærmere Overbetelfe vife fig, at der har fundet en Smødefommen Sted. Denne Smødefommen beffaaer fra mine Meningsffællers Side deri, at vi have fraveget et Princip og fagt: Nuvel, faa opgibe vi den Ting, da vi troe, at det ikke længere lader fig forfvare i denne Sag at holde fig til de tidligere Udtalelfer, men vi anfee det for overmaade onffeligt at fftræbe hen til at give diffe to enkelte Mænd en Albdedom faa forffri fom muligt, og vi ere temmeligt forviffede om, at vi i faa Henffende ville vinde Fleertallets Samtykke i begge Thing. Jeg for mit personlige Bedkommende er gaaet herhen idag med den trygge Forviffning — den kan jo blive ffuffet, men den kan ogsaa gaae i Dpffvldelfe —, at der vilde være

et Fleertal, fom, naar det vandt den Sæter, at det hævdede fit Princip, forøvrigt ikke vilde fftrides om de Hundrede Rigsdaler, fom diffe to Mænd, og da nævnlig den ene af dem, kunde have Brug for i deres Albdedom. Det er alffaa mit Haab, at mine tidligere Meningsffællere ville ffølge mig, naar jeg i dette Dieblff har talt for at fravige Principet; men jeg haaber ogsaa, at idetmindste en ffør Mængde af dem, fom ikke tidligere have været mine Meningsffællere, ville ffølge mig, fordi det synes mig — det er ubehageligt for mig at maatte indrømme det, men jeg kan ikke Andet —, at de ærede Medlemmer have fferet og jeg tabt. Jeg vilde nu meget onffe, at ikke, selv om jeg har tabt, de to Mænd, om hvem her er Tale, maade lide noget væffentligt Tab derved.

Juffitsministeren: Det hote Thing vil ikke vente at høre noget Nytt af mig om denne Sags Realitet, dette vil være umuligt efter de mange Behandlinger, den nu har undergaaet i begge Thing. Sagen er jo i Omffang, Udffrækning og Betydning for Staten og Finantferne ikke ffør, men den har efter min Dpffattelfe en overordentlig ffør Betydning ikke blot for de to paaggældende Mænd, og for den ene af dem maa den kaldes en Belfærdsffag, men, fom det forekommer mig ogsaa for Regjeringen gjennem de Betragtninger, fom Folkethinget ved den eventuelle Afftemning vil give tilffjende om Regjeringens Adffærd i denne Sag, og med Henffyn til den Tryghed og den Sikkerhed, hvormed Regjeringen for Fremtiden vil kunne tage Henffyn til Afftemninger, der foregaae i dette Thing. Endelig har denne Sag efter min Overbetiffning en meget ffør Betydning for en Samvirken mellem begge Thing, men dette er et Punkt, paa hvilket det ikke falder mig naturligt at komme dybt ind; jeg ffal senere blot med et Par Ord antyde, hvad der foranledige mig til at drage dette Punkt frem. Naar jeg figer, at denne Sag er af væffentlig og ffør Betydning for de tvende paaggældende Mænd, da behøver dette ffelfølgelig ikke at paaviffes; ei heller ffal jeg indlade mig paa at gjentage de Grunde, der nu faa ofte ere anfførte til Fordeel for, at diffe Mænd